

EMİNA TEMEL

Yazar Emina Temel, ortaöğrenimini doğup büyüdüğü Nusaybin'de tamamladı. Yıldız Teknik Üniversitesi Şehir ve Bölge Planlama Bölümünden mezun olduktan hemen sonra İstanbul'da bir kamu kurumunda şehir plancısı olarak görev yaptı. 2020'de evlenerek Londra'ya yerleşti. Eton Yayınevi'nce yayımlanan Garo Nerdesin (2017) adlı ilk romanı büyük ilgiyle karşılanmıştır. Assolist, genç yazarımızın ikinci romanıdır.

tamadres.com

Assolist

© 2021, ALFA Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

*Kitabın tüm yayın hakları Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir.
Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında,
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz.
Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.*

Yayıncı ve Genel Yayın Yönetmeni: M. Faruk Bayrak

Genel Müdür: Vedat Bayrak

Yayına Hazırlayan: Nimet Olcar

Kapak Tasarımı: Pınar Demirhan

Sayfa Tasarımı: Alfa Grafik

ISBN 978-625-7220-35-4

1. Baskı: Ağustos 2021

tamadres.com

Mona Kitap, Alfa Yayın Grubunun tescilli markasıdır.

Baskı ve Cilt

Melisa Matbaacılık

Çiftelhavuzlar Yolu, Acar Sanayi Sitesi, No. 8, Bayrampaşa-İstanbul

Tel.: (0) 212 674 9723 Faks: (0) 212 674 9729

Sertifika No. 45099

Genel Dağıtım

Alfa Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

Alemdar Mahallesi, Ticarethane Sokak No. 15 34110 Cağaloğlu-İstanbul

Tel.: (0) 212 511 5303 Faks: (0) 212 519 3300

www.alfakitap.com - info@alfakitap.com

Sertifika No. 43949

Emina Temel

Assolist

İda'dan Hades'e

tamadres.com

I

tamadres.com

1. BÖLÜM

BİR AŞK MASALI

suadiye akşamı

1984 yılının Şubat'ı...

Kış İstanbul'u çok üşütmüştü. Bir çağrı almış gibi bahar çikıp gelmiş, bir kenara itelemişti karakışı.

Böylesi bir duruma tanık olan İstanbullular şaşkın ve mutluydular. Sokaklar, sahil, tıklım tıklımdı. Günün tadını doyasıya çıkarıyorlardı insanlar.

Güneş, tüm renklerini usanmaksızın döküyordu yeryüzüne. Kuşlar, rüzgâr, huzurlu bir işbirliği yaparak en güzel senfonik nağmeleri sunuyordu kalplere.

Günün sonunda yorgun güneş, ardında ışıltısız bir evren bırakmaya kıyamamış olmalı ki, pırlıtlı elmaslarını gökyüzüne, dolunayın etrafına yıldız yıldız çaktı da öyle gitti ve hava kararır kararmaz Suadiye coştı, gökyüzünü ışıltıya boğdu.

Otelin otoparkına metalik gri bir Mercedes, nazlı nazlı, yaylanarak girdi. O geliş sanki bekleniyormuş gibi bir görevli palas pandıras koştı, otomobil durur durmaz sağ ön kapıyı açtı.

Duman rengi klasik tayyör giyinmiş uzunca boylu şık bir kadın, açılan kapıdan dışarıya süzüldü. Diğer kapıdan da

koyu lacivert takım elbiseli, uzunca boylu, sarkık bıyıklı genç bir erkek çıktı.

Hiç konuşmadan otel girişinin sağındaki restoran kapısına yöneldiler. Genç adam havalı bir yürüyüş tutturdu. Küçük dağları ben yarattım edasıyla yere sert basıyor, etrafa kara kaşların altından keskin bakışlar fırlatıyor. Yukarıdan dökülen ışıkla oluşan gölgeler, sarkık bıyıklı yüzde dramatik bir ifade oluşturmuş.

Sağ elini omzuna astığı çantasının üstüne koymuş kadın, sol elini aşağı salmış, bahar flaması gibi rengârenk fularını savurarak yürüyor; yanında yürüdüğü adamla aralarındaki elli santimlik mesafeyi koruma titizliğini elden bırakmaya hiç niyeti yok gibi.

Restoran girişinde büyücek bir afiş karşıladı onları. Bir sanatçının program duyurusu...

Sol duvara, restoran kapısına dek, aynı sanatçı kadına ait poz poz resimler...

Genç adam yürürken solunda kalan afişleri, yanında yürüyen kadına çaktırmadan, göz ucuyla süzüyor. Belli ki afişte görünen kadından etkilenmiş...

“Hoş geldiniz Eşref Beyefendiğim, buyurunuz.”

Sese döndü Eşref, zorlama soğuk bir tebessümün içinden seslendi:

“Teşekkürler Ahmet.”

Garson Ahmet, yüzünde, gözbebeklerinde mahcupça bir tebessüm dalgalanırken sordu:

“Her zamanki yer mi, ağabey?”

“Her zamanki yer!.. Neden soruyorsun?”

“Prenses Asu Hanım’ın programı var da... Belki ön masadan...”

“Öyle bir niyetimiz yok Ahmet.”

Topluca biri olan garsonun ablak yüzünde ölçülü bir gülümseme yandı söndü, geniş camın önündeki masaya yürüdü, yarım eğilerek saygılıca bir reverans gösterisi ardından

sandalyeyi çekerek genç kadını oturttu. O esnada da “Nasılsınız, Mehtap Hanım!” dedi.

Yerinizde mi oturacaksınız, sorusuna yanıtmış gibi Eşref, Garson Ahmet’e şöyle bir bakış fırlattı, döndü sağına hemen, bir bakış fırlattı. Ardından da Marmara’ya cömertçe ışınlarını döken, genişip büyümüş parlak dolunaya... Sonra da beyaz dişlerini göstererek, anladın mı der gibi, garsonun gözlerine huzurlu bir gülümseme gönderdi.

Yakamozlar oynaşıyor, kıyı boyunca uzanan şehir alev alev yanıyor. Adalar, kudretli bir el tarafından karanlık diplerde iç açıcı dekor oluşturmak amacıyla konulmuş çiçek öbekleri gibi envaiçeşit renkler saçıyor atmosfere.

Kısa bir bekleyişin ardından Eşref, ayakta bekleyen garsona yüzünü döndü, gördüklerinden hoşnut, okşayıcı sesle, “Ahmetçiğim, biliyorsun, akşam yemeği için geldiğimi” dedi. “Giriş faslını sen yönet.”

Salondaki tüm masalar dolu.

Yemekler yeniliyor, içkiler yudumlanıyor, kıvamlı sohbetler ediliyor.

Genç adam ve genç kadın, kendi dünyalarına çekilmişler, bir konuyu hararetili hararetili, basık sesle tartışıyorlar.

“Rüzgâr söylüyor şimdi o yerlerde, bizim eski şarkımızı...”

Salonda yankılanan dokunaklı ezgi, kazara atılmış bir ok gibi, tam da Eşref’in beynindeki duygusal merkezi buldu. Konuşmasını yarıda kesti, sese döndü. Payetlerde, taşlarda tutuşan ışıltının içinde bir kadın, rengin bir peri masalından çıkıp gelmiş gibi, şarkı söyleyerek dipteki kapıdan yakamozlar saçıyordu.

Gözlerini bir süre alamadı o narin bedenden Eşref. Her an ağlamaya hazır kıvrık şuh dudaklardan, nemli iri gözlerden...

Bu, o kadındı; ama afişteki fotoğraftan başkaydı. Çok daha alımlı, oldukça çekimli...

Dolgun ıslak dudakların arasından çıkan içli yanık ses, iddiasız ve samimiydi. Yumuşak, küskün tınlı o ses insanın yüreğini sarıyor, ruhu uzak hayallerin dünyasına savuruyordu.

Şarkıcı kadın, oldukça gür saçlarını tepesine parıltılı taşlarla bezeli tarakla tutturmuştu. İpeksi saçlardan ödünç alınmış bir tutam zülûf, Rönesans sanatçısının mermere ruh vererek yarattığı bir heykeli andıran kuğu gibi ince ve narin boyun üzerine düşürülmüştü.

Sahne elbisesinin açık yakasından cömertçe sergilenen diri, dolgun göğüsler göz alıcıydı. Fantezilerinin palamarı çözülyordu ki hüznün içinden çapkınca ama utangaç bakan göze yakalandığı o an genç adam sarsıldı, yüzünü ateş bastı; elinde olmadan yanlışı yapan biri gibi gözlerini çarçabuk oradan aldı, karşısında oturan Mehtap'a döndü yüzünü. Tanımıyorum, hiçbir suçum yok, der gibi solgun tebessüm ederken Mehtap'ın ısırın bakışlarına direndi, yüzünü bir utangaçlık ifadesi boyadı, rakı kadehini avuçladı. O ara şöyle düşündüğünü hiç ama hiç unuttu: "Ne tuhaf bir kadın! Gözleri ruhuna acı veren bir yalnızlığı haber veriyor sanki. Kim bilir hangi şanslı, şu göz alıcı saydam tene dokunuyor, o arzulu ve çekici dudaklarda doyuyor?"

İlgisini çeken şarkıcı kadına daha fazla bakmasının ayıp olacağını düşündü, direndi Eşref, Mehtap'la aralarında sürmekte olan o can alıcı konuyu tekrar ateşledi.

Garson Ahmet masalarını boşlamadı, her fırsatta yanlarına uğradı.

Eşref, alkol sisinin içine çekildi, zaman ilerledikçe şarkıcı kadının varlığını unuttu, Mehtap'la konuştu yemek boyu.

bir acı kahve

İki gün sonra...

İçine sanatçının fotoğrafının bulunduğu girişteki büyük panoyu benek benek yağmur damlaları kaplamış.

Duvara asılı sıralı afişlerin önünden koşar adım geçtiler.

O kadar kısa mesafede yağmur, pardösünün içine işlemişti.

Üşümüşlerdi de...

Restoranın kapısı önünde yavaşladılar. Vestiyere pardösülerini bırakırlarken Garson Ahmet yanlarında bitiverdi.

“Abi nedir bu?.. Bir felaket!”

“Haklısın Ahmet! Hemen sıcacık bir çorba... Ancak yatışınız.”

“Emrin olur da ağabey... Şey!..”

“Hayırdır? N’oldu Ahmet? Yoksa başka bir felaket mi?..”

Mahcupça güldü Ahmet, “Yok be abi” dedi. “Prenses Asu Hanım size ön masayı ayırdı da...” Göz ucuyla Mehtap’a baktı, sesi düştü Ahmet’in. “Her zaman oturduğunuz...”

Eşref, Ahmet’i yanıltmadı, “Vallahi Ahmet” dedi. “Değil prenses, kral da olsa dinlemem, masamı isterim! Biliyorsun, insanların arasında oturmaktan hazzetmem. Hele de yemek yerken. Hem, konuşacaklarım var hanımefendiyle.”

Ahmet’i tanıyordu Eşref; ama geçen akşam şarkıcıya olan ilgisini anlayıp biraz fazla bahşiş koparmak için böyle bir gayretkeşliğe girişmiş olabileceğini düşünmekten de kendini alamadı. İlk kez gördüğü biri, hem de bir assolist, kendisi için neden yer ayırtınsındı ki? Ayrıca yalnız da değildi. Her ne olursa olsun, camın kenarındaki masadan başka yere oturmayacaktı.

Oturdıkları geniş pencerenin arkasında ıslak ve zifiri karanlık bir gece vardı. Vahşi rüzgâr kalın camı vahşi uğultular çıkararak dövüyor, bir yandan da Marmara’nın yanaklarını şamarlıyor, yetinmiyor, etrafa öfkeli tükürükler saçıyordu. Dinmeyen hıncını yatıştırmak içinmiş gibi kudurgan rüzgâr, bahçedeki çam ağacını çekiştiriyor, çiçeğe hazırlanan eriğin dallarını sarsıyor, hırpalıyor, sağa sola savuruyordu. İnsafsız karanlığın yuttuğu adalar, fırtınaya tutulmuş da batmak üzere olan bir gemi gibi, arada bir kararsız ışıklar gönderiyordu.

Ahmet onların masalarını yine boşlamadı, gitti geldi; zaman da gecenin derinliğine aktı.

Bir ara Eşref’in kulağına çalındı o içli ezgi ama her nedense, kendi dünyasından çıkamadı. Mehtap’la konuştular, konuştular...

“Beyefendi, sizler için söylüyorum... Şarkılarımı, sesimi beğenmediniz mi yoksa?”

Prenses Asu tepelerindeydi; mikrofonu avuç içiyle kapatmıştı, nemli gözlerinden fettane bir gülümseyiş ışınıyordu Eşref'in şaşkın gözlerine. Koket mimikler yüzünde, gözlerinde oynasırken Eşref'in kulağına yaklaştırdı ağzını Prenses, fısıltıyla, "Davetimi kabul buyurmamışsınız beyefendiciğim" dedi. "Size öndeki masayı ayırtmıştım."

İri gözlerde tutuşan tuhaf bakışın önünde sarsıldı Eşref, kadın, gözlerinden içeri saldığı bakışlarıyla ruhunu, içinin mahremine seyrediyordu sanki. Nutku tutuldu Eşref'in, yüzünü ateş bastı konuşamadı; mahcup mahcup bakmakla yetindi. Cüretine de şaşırdı...

"Yine de, bir acı kahvemi içerseniz memnun olurum. Kırk yıl hatırı olur, derler. Hem sizin için de, sevdiğiniz bir şarkı söylemek isterim."

Eşref, Mehtap'a baktı, nedir bu, der gibi. Mehtap da Eşref'e...

Az sonra da donukluğundan kurtuldu Eşref. Yol yordam bilen birinin serin tavrıyla, "Teşekkürler hanımefendi" dedi.

Prenses Asu, sol elini mikrofondan uzaklaştırdı, masaya çapkınca tebessüm attı, şarkısını kaldığı yerden sürdürerek yürüdü gitti.

"Amma sırnaşık biri!" dedi Mehtap. Eşref'teki şaşkınlık hâlâ sürmekteydi.

Bir süre sonra, yemekleri bitmek üzereyken, Garson Ahmet, iki fincan kahveyle çıktı geldi, tombul yüzünde dalgalanan zafer tebessümüyle, "Abi, Prenses'in ikramı!" diye fısıldadı Eşref'in kulağına.

Eşref, Mehtap'a döndü:

"Eh, bir şarkı adı yazalım artık! Bildiğim, insanlar kendileri karar verir şarkı ister sanatçıdan ama bu kadın işi tersine çevirdi. Şu Prenses dedikleri... Söyle lütfen, hangi şarkıyı isteyelim?"

"Aman sen de!.."

"Ama o bir sanatçı! Kahveye karşılık vermemek olmaz. Lütfen!.."

“Günün moda şarkısını isteyelim bari. ‘Ah Bu Şarkıların Gözü Kör Olsun’.”

Eşref, Mehtap’ın kinayesini anlamazdan gelerek ciddi edayla o şarkıyı, altına da, her nedense, özel numarasını yazdı ve kartviziti Ahmet’e uzattı:

“Ahmetçiğim, bir çiçek buketine ilıstırirsın şu kartımı.”

Kahveler bitmişti ki Prensas Asu’nun sesi yankılandı salonda:

“Beyefendiciğim, bu güzel çiçek için en kalbî teşekkürlerimi sunuyorum zatiâlinize ama, ne yazık ki, sizlerden özür dilemek zorundayım. Henüz repertuarımda yok, okumamı istemiş olduğunuz bu şarkı. Bildiğim kadarıyla icra etmeye çalışacağım yine de, sizler için. Söz, bir dahaki gelişinizde eksiksiz okuyacağım.”

Tartımlı sesle okumaya başladığı şarkıyı yarıda keserken Asu Hanım, “Tekrar özür diliyorum efendim!” dedi ağırbaşlılıkla. “Bir dahaki sefere eksigimi tamamlayacağım. Söz!..”

Hesabı istedi Eşref. Ahmet manalı bakışlarla yaklaştı, kulağına eğildi:

“Abi, Prensas Asu Hanım, dün akşam gelir gelmez seni sordu bana. Kim olduğunu, ne iş yaptığını... Bildiğim kadarını ağızımdan aldı. Özür dilerim, size haber vermeden...”

“Zıyanı yok Ahmet. Yanlış bir şey yapmadın ki.”

Kalktılar, öfkesi yatışmış İstanbul gecesine yürüdüler.

Gökte bulutlar parçalanmış, dolunay, az da olsa, pırlıtsını gösterir olmuştu.

şafak ağılıyor

İstanbul’un anlı şanlı gece kulüplerini bir uçtan bir uca kat etti iki vamp kadın: Aktris Aslı ve Prensas Asu. Magazin basınının ünlüsü Barış Kafadar’ın takibinde...

Sabaha az bir zaman kala kapının önüne kendisini getiren adama direndi Prensas Asu, çok yorgun olduğunu, takatinin kalmadığını anlattı. Daha başka şeyler de...